

DESIRE®

Janice Maynardová
Sňatek nežádoucí

JANICE MAYNARDOVÁ

SŇATEK NEŽÁDOUCÍ

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

všichni asi známe, jak hořce chutnají vzpomínky na promarněné příležitosti, a naopak jak triumfální jsou pocity, když se člověk v pravý čas příležitosti chopí. Všechny mé srpnové knihy vyprávějí příběhy o využitých příležitostech jak po pracovní stránce, tak po stránce osobní, vztahové. V povídce Sňatek nežádoucí hrdinka nejenže uspěje v náročném zaměstnání, ale získá si obdiv a srdce i svého šéfa. Hrdinka romance Jen tak si užít zase musí prokázat velkou odvahu, když odhodí předsudky a pustí se do vztahu s mladším partnerem. A do třetice, hrdinové příběhu Milenci na zapřenou využijí romantické atmosféry na svatbě na kouzelném ostrově Bora Bora a posunou svůj přátelský vztah na novou úroveň. Ano, ti všichni se odvážně pustili do neznámých vod a byli odměněni tím, po čem všichni toužíme: láskou.

Přeju Vám, abyste si krásně užila četbu, léto i všechny příležitosti, které přijdou...

S láskou

Váš Harlequin

Janice Maynardová

SŇATEK NEŽÁDOUCÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
How to Sleep with the Boss

První vydání:
Harlequin Books, 2016

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2016 by Janice Maynard
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Sňatek nežádoucí: 2017 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1883-5 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1884-2 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1885-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Chci, abys mi dal zabrat. Uvidíš, že to zvládnou.“

Patrick se přes stůl zavalený papíry zahleděl na dívku sedící proti němu. Libby Parkhurstovou by v davu každý snadno přehlédl. Myší hnědá barva vlasů, obyčejné rysy a štíhlá postava zahalená do šatů přinejmenším o jednu velikost větších opravňovaly použít to nelichotivé adjektivum *tuctová*.

Až na oči. Byly zelené jako kapradí. Nebo spíš jako mech. Zelen Libbyiných očí byla nenápadná, mírná. Jako klidná zelen letního lesa.

Patrick si odkašlal. Byl si jistý, že ho neměla v úmyslu svou poznámkou provokovat. Neměla důvod. Libbyina matka byla nejlepší přítelkyní jeho mámy.

„Oceňuju tvou snahu udělat zásadní změnu ve svém životě, Libby,“ řekl. „Ale domnívám se, a víme to oba, že ta práce pro tebe není. Nemáš představu, co všechno obnáší.“ Patrickova asistentka Charlise zakrátko půjde na mateřskou dovolenou. Patrick za ni potřeboval náhradu, a to pokud možno okamžitě. Protože s hledáním otálel, jeho matka Maeve Kavanaghová mu promptně a unáhleně dodala uchazečku o místo.

Libby se napřímila a pevně sevřela ruce v klíně. Tvářila se vážně a možná i trochu zklamaně. „Myslím, že mám,“ řekla klidně. „Maeve mi tu práci

detailně popsala. Potřebuju jen jedno. Abys se mnou prošel všechna místa, kam tě budu provázet, ještě před příchodem prvních klientů.“

Patrickova firma, Silver Reflections, poskytovala úlevný klid a nevtrlivou péči lidem, které postihl syndrom vyhoření, ale také nabízela manažerům významných firem programy na posílení týmové spolupráce, aktivity, při nichž se upevňoval kolektiv a zlepšovaly vztahy mezi spolupracovníky. Sportovní programy, turistika, noční závody o přežití byly často náročné a vyčerpávající.

Asistentka by se měla všeho účastnit. Patrick sice oceňoval Libbyino odhodlání, ale vážně pochyboval o tom, že zvládne všechny fyzicky náročné aktivity.

„Libby...“ povzdychl si. Byl rozpolcený. Asistentku potřeboval, ale také s Libby chtěl hrát fér.

Naklonila se dopředu, oběma rukama sevřela okraj stolu, klouby jí zbělely. „Potřebuju tu práci, Patricku. A ty to víš.“

Dostala ho. Znal detailně všechny bolestné události, které ji za minulý rok potkaly. Díky bulvárnímu tisku je znala většina lidí. Nejdřív Libbyina otce poslal soud do vězení za daňové úniky v hodnotě mnoha milionů dolarů. O několik týdnů později její matka spáchala sebevraždu. Nevydržela štvánice médií a nevyhnutelnou změnu životního stylu, na nějž byla zvyklá. Jednoduše řečeno – Libby Parkhurstová se z hýčkané dědičky velkého majetku stala ženou bez rodinného zázemí a bez prostředků. Její kvalifikace daná výchovou a společenským postavením spočívala ve vítání hostů na otcových večírcích. Působila na nich jako hostitelka, pokud se této role nemohla nebo nechtěla ujmout matka. Třiačdvacetiletá Libby neměla žádné praktické zkušenosti, žádné dovednosti a žádné peníze.

„Nebude se ti to líbit.“ Nedokázal jí společensky přijatelným a bezbolestným způsobem říct, že ji na tu práci nechce.

Libby zvedla bradu. Opřela se do křesla. Její zkla-maný pohled prozrazoval, že jeho odmítnutí očeká-vala. „Vím, že tě tvoje matka přinutila, abys mě po-zval na přijímací pohovor,“ prohlásila.

„Už dlouho nejsem ve věku, kdy mi může matka zasahovat do života.“ To byla pravda jen zčásti. Mae-ve Kavanaghová používala mateřství jako ostře na-broušený meč.

„Už nemám co ztratit,“ řekla Libby klidně. „Ne-mám domov. Nemám rodinu. Nemám svěřenecký fond. Všechno je pryč. Poprvé v životě budu muset stát na vlastních nohou. Vím, že to dokážu. Ale po-třebuju, aby mi někdo dal šanci.“

Zatraceně. Její důstojné chování a statečnost brnk-la na strunu v jeho srdci, kterou už roky nenaladil. *Proč jen je Libby Parkhurstová můj problém? A co vlastně máma čekala, když ji za mnou poslala?* mys-lel si rozhořčeně.

Podíval se z okna. V posledních dnech ledna byly stromy holé a šedivé. V západních oblastech Sever-ní Karolíny zima ještě držela pevně vládu v ruce. Bude trvat ještě aspoň osm týdnů, než k nim dorazí první skupina manažerů toužících po dobrodružství. Libby se může mezitím postarat o záležitosti týkající se hotelu. Přijímat objednávky. Zapisovat hosty. Sta-rat se o to, aby všechny žádosti hotelových hostů byly uspokojivě vyřešeny.

Nepřítomně se na ni díval a přemýšlel. Může jí sice svěřit tu méně náročnou část Charlisiných povin-ností, on ale především potřebuje někoho, kdo bude schopný s ním a klienty absolvovat všechny nároč-né výpravy, vyžadující fyzickou zdatnost. Kde však najde kvalifikovaného člověka ochotného přijmout práci jen na dobu určitou a ještě k tomu na částečný pracovní úvazek?

Kdyby tady hrály roli jen emoce, Libby by šanci měla. Ani nemrkla, když se na něho zpříma dívala,

a v očích měla tutéž prosbu jako štěně žadonící o misku s krmením. Rozhodl se zkusit jinou strategii. „Naši klienti jsou velmi nároční a vysoce postavení,“ řekl. „Potřebuju někoho, kdo bude reprezentovat.“

Libby zrudla. „Organizovala jsem večírky a dohlížela na společenské události, které se konaly v apartmánech nad Central Parkem. Myslím, že to s přehledem zvládnou.“

Podíval se na její neelegantní oblečení a beze slova zvedl obočí.

Libby poprvé sklopila oči. „Neuvědomila jsem si, jak moc jsem si zvykla nosit převleky,“ zamumlala. „Tak dlouhou dobu jsem musela unikat pozornosti médií, že jsem vzhled bezdomovkyně přijala za vlastní.“

Teď znervózněl on. Jeho kritika, ač nevyslovená, ji ranila. Zastyděl se. A hned cítil potřebu říct něco, co by na její tváři vyloudilo úsměv. „Bude to jen na zkušební dobu,“ řekl s pocitem prohry.

Libby otevřela ústa v údivu. „Přijmeš mě?“

Radost v jejích temně zelených očích byla odzbrojující. „Dočasně,“ zdůraznil. „Charlise půjde na mateřskou za dva týdny. Do té doby ti stihne ukázat, jak to chodí tady v hotelu a v odpočinkovém centru. Až bude o něco tepleji, projdeme spolu nanečisto některé outdoorové aktivity. A do konce února uvidíme, jak to půjde.“

Znal Libby většinu svého života, třebaže se jejich cesty málokdy křížily. Patrickovi bylo třicet... Libby byla o sedm let mladší. Naposledy ji viděl, když Maeve vzala Patricka a jeho bratry do New Yorku na nějaký hokejový zápas. Zastavili se u Parkhurstů, aby se s nimi pozdravili.

Libby byla stydlivá holka s rezavými vlasy svázanými do ohonu a s rovnátky. Patrick tehdy jen kývl jejím směrem.

A teď tu seděli proti sobě.

Libby se na něho usmála. Překvapila ho její rozzářená tvář. „Nebudeš toho litovat, přísahám.“ Jak si mohl myslet, že je tuctová? Aby skryl své překvapení, začal čmárat na papír nějaká čísla. Posunul jej přes stůl před ní a kategoricky... a profesionálně řekl: „To je tvůj plat. V pondělí začneš.“

Když viděla částku, podivně se zatvářila.

Zamračil se. „Není to moc, ale myslím si, že to je fér.“

Skousla si ret. „Ovšemže je to fér. Jen jsem si uvědomila, kolik peněz naše rodina utrácela.“

„Je to těžké?“ zeptal se laskavě. „Škudlit po životě plném luxusu?“

„Ano.“ Strčila papír do kapsy. „Ale ne tak, jak si myslíš. Nejtěžší bylo zjištění, jak málo jsem věděla o skutečném světě. Rodiče mě hýčkali... rozmazlovali mě. Neumím nic uvařit, nevím, kolik stojí litr mléka. Asi máš dojem, že jsem k ničemu oprávněně.“

Cítil, že mu zčervenal zátylek, natáhl ruku a stiskl jí prsty. Probudila v něm ochranné instinkty. „Ne, to si nemyslím, Libby. Máš za sebou hrozný rok. Je mi moc líto tvé maminky.“

„Díky. Musím ale říct, že to nebylo tak úplně nečekané. Vozila jsem ji celé týdny na terapii. Po otcově odsouzení se dvakrát pokusila o sebevraždu. Nevím, jestli ji bolelo to, že už nejsou spolu, nebo to, že už ji ve společnosti známí a přátelé přestali vyhledávat, ale v každém případě byla její bolest větší než potřeba být se mnou.“

„Sebevražda nedává nikdy smysl. A jsem si jistý, že maminka tě milovala.“

„Děkuju ti.“

Na Patricku to zapůsobilo. Většina žen v její situaci by asi hledala rychle nějakého chleboďárce... Někoho, kdo by jim pomohl zachovat dosavadní životní standard, životní styl bohatých a hýčkaných společenských celebrit.

„Moje máma tě má moc ráda, Libby. Myslím, že si vždycky přála mít dceru.“

„Nevím, co bych si bez ní počala.“

Nastalo ticho. Oběma bylo jasné, že jediný důvod, proč Patrick pozval Libby na pohovor, bylo naléhavé přání Maeve Kavanaghové, aby ji přijal.

Nebude trvat dlouho a Libby si uvědomí, že není na tvrdou fyzickou námahu, jež ji při vykonávání povinností v Silver Reflections čeká, připravená a dělaná. Charlise sportovala celý svůj život, ale Libby byla bledá křehká květinka, která se pod tlakem zaručeně zlomí.

Po dvou týdnech začal mít Patrick o svých počátečních soudech o Libby pochybnosti. Vrhla se do práce s chutí a elánem. Libby a Charlise si evidentně porozuměly, byly vidět pořád spolu i přesto, že měly málo společného, aspoň mu to tak připadalo.

Charlise se rozplývala nad Libbyiným přirozeným talentem chovat se vstřícně a laskavě. A nad její inteligencí a cílevědomostí. S těmito vlastnostmi pro ni nebyl problém brzy si osvojit jejich počítačový systém a spoustu dalších věcí, které Charlise považovala za důležité a zásadní pro chod Silver Reflections.

Druhý týden, v pátek dopoledne, Patrick přepadl Charlise v její kanceláři a zavřel za sebou dveře.

„Tak, Charlise,“ řekl a opřel se o zeď, „bude schopná všechno zvládnout?“

Charlise se zaklonila ve svém otáčivém křesle a položila si ruku na vypouklé břicho. Vyzařovala z ní spokojenost. A nejen s těhotenstvím.

„To děvče je bezprostřední. Už máme čtyři hosty, kteří si po jednání s Libby zamluvili další termíny pobytu. Můžu s čistým svědomím říct, že budu moct odejít bez obav.“

„A ty outdoorové záležitosti?“

Charlise se maličko zachmuřila. „No, možná s maličkou obavou.“

„Jedna věc je mít na starosti hotelové záležitosti. Ale oba víme, že když jsme se skupinou někde v leších, dřeme jako diví.“

„To je pravda. Ale Libby má nadšení. A to se počítá.“

„Ještě minulý rok si nechávala dělat manikúru v drahém salonu na Park Avenue. Stýkala se s nejbohatšími lidmi – přáteli a spolupracovníky svého otce,“ řekl Patrick s despektem.

„Ty jsi Kavanagh, Patricku,“ řekla Charlise s ironickým pousmáním. „Narodil ses se stříbrnou lžičkou v puse a se vším, co k tomu patří. Silver Reflections je sice tvoje dítě, ale mohl bys odtud zítra odejít a už bys nemusel pracovat ani den.“

„Dobře,“ poškrabal se na bradě, „ale je tu ještě jiný problém. Řekl jsem Libby, že by se měla jinak oblékat, pokud tady chce pracovat. Jenže ona pořád nosí, asi úmyslně, beztvaré sukně a vytahané svetry. Má to být nějaký projev svobodomyšlnosti? Neudělal jsem faux pas, když jsem jí přinesl nějaké oblečení?“

„Ach, můj pošetilý, bláhový chlapče.“

„Jak to, že mě tady nikdo nebere vážně?“

Charlise jeho otázku ignorovala. „Tvoje matka nabídla Libby, že jí obstará vyhovující šatník, ale tvoje nová asistentka chce počkat s nákupy až do dnešního odpoledne, až dostane první výplatu.“

„A sakra.“

„Přesně tak.“

„Moment,“ řekl zamyšleně, „proč si na sebe nevezme něco z bezpochyby luxusních oděvů, které měla, ještě než jí zavřeli tátu? Vsadím se, že má šatník plný značkových šatů.“

„Měla,“ řekla Charlise vážně. „A všechny šaty od nejznámějších módních návrhářů prodala, aby uhradila náklady na matčino léčení. Takže teď se všechno, co má, vejde do dvou kufrů.“

Patrick se málokdy cítil provinile, ale teď se

v duchu zastyděl. Žil podle poctivých zásad, jež Maeve vštípila všem svým synům: Dělejte jen správné věci. Buďte laskaví. Nikdy nedovolte, aby vaše ctižádost měla navrch.

Přijal Libby. A teď nastal čas, aby ji podpořil.

Libby byla v sedmém nebi. Po měsících, kdy se zmítala v nejistotě a beznaději, měla důvod, aby každé ráno vstala a těšila se z nového dne.

Ať už z jakýchkoliv důvodů, Patrick Kavanagh se o Libby první dva týdny nijak zvlášť nestaral. Nevadilo jí to. Nechal zaškolení a zapracování zcela na Charlise, což znamenalo, že se s ním Libby vídala jen minimálně. S Charlise se cítila uvolněně a v pohodě.

V pátek celý den Libby přemáhala lítost, protože věděla, že Charlise v pondělí už nepřijde. Před pátou hodinou přišla Libby do Charlisiny kanceláře s balíčkem zabaleným do modrého papíru s obrázky letadel. Charlise a její manžel byli přesvědčeni, že budou mít silného a zdravého chlapečka.

Libby zaklepala na otevřené dveře. „Ještě než odejdeš, chci ti něco dát.“

Charlise vzhlédla od kartonové krabice, do níž ukládala své osobní věci. V očích měla slzy. „Tos nemusela.“

„Ale já jsem chtěla. Bylas tak hodná, tak trpělivá. Cením si toho. Jsi v pořádku? Děje se něco?“

Charlise vytáhla z krabičky papírový kapesník a vysmrkala se. „Ne. Nevím, proč jsem tak rozcitlivělá. Hrozně se těším na miminko a chci s ním žít doma, ale Silver Reflections miluju. Nedokážu si představit, že už sem každý den nebudu chodit.“

„Udělám všechno pro to, aby po tvém odchodu všechno fungovalo, jak má.“

„O tom vůbec nepochybuju. Jsi chytrá, Libby. Jsem přesvědčená, že všechno zanechávám v dobrých rukou.“

„Doufám, že se na nás s děťátkem přijdete podívat, až bude lepší počasí.“

„To se spolehni.“ Charlise rozbalovala pomalu dárek, snažila se, aby neroztrhla papír. „Ach, Libby, to je nádherné. Ale muselo to být hrozně drahé.“

Libby o své současné finanční situaci Charlise všechno upřímně řekla. „Je to starožitnost. Jeden rodinný přítel to dal mým rodičům, když jsem se narodila. Nechal tam vyrýt písmeno L. Když jsi mi řekla, že chcete děťátko pojmenovat Lander po tvém otci, věděla jsem, že budu moc ráda, když to ode mne přijmeš.“

„A tys to celou dobu opatrovala. Přese všechno, co se ti stalo. Musí to mít pro tebe zvláštní cenu.“

Libby se zadívala na stříbrnou misku, hrneček a lžičku a srdce se jí sevřelo. „Má. Mělo. Myslím, že jsem to pořád uchovávala jako vzpomínku na šťastnější časy. Pravda však je, že to už nepotřebuju. Musím se dívat dopředu. Udělá mi radost, když budu vědět, že to bude používat váš chlapeček.“

Charlise Libby pevně objala. „Vážím si toho.“

Libby se podívala na hodinky. „Nechám tě, aby ses sbalila, ale můžu se tě ještě na něco zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Jak jsi získala u Patricka tohle místo?“

„Můj manžel a Patrickův bratr Aidan jsou dobří přátelé. Když Patrick rozhlásil, že otevře Silver Reflections, Aidan nás dal dohromady.“

„A ty výpravy do hor tě uspokojovaly?“

Charlise pokrčila rameny. „Vždycky jsem byla divoká. Lezla jsem na stromy. Jezdila na motokáře. Zlomila jsem si obě ruce a obě nohy už na vysoké. Naštěstí ne všechny najednou.“

„Pane bože!“ Libby pomyslela na svoje dospívání. Žila jako v bavlnci. „Opravdu si myslíš, že ty výpravy do hor zvládnu?“

Charlise chvíli mlčela, rukou přejížděla po listech

alpské fialky v květináči. „Řekla bych to takhle...“ Vzala kytku a dala ji do krabice. „Myslím, že budeš dobrá, pokud si budeš věřit.“

„Co tím chceš říct?“

„Slyšela jsem tě mluvit s Patrickem. Máš z něho strach.“

„No, já –“ Libby se zarazila, protože nedokázala zalhat. „Ano.“

„Nenech se od něho zastrašit. Působí dojmem tvrdáka a někdy pruděse, ale pod tím vším je to drahoušek.“

Ve dveřích se zjevila ramenatá mužská postava. „Myslím, žes mě právě urazila.“

DRUHÁ KAPITOLA

Libby se cítila trapně, že je přistihl, jak si o něm povídají. Charlise se jen smála.

Patrick šel k ní, políbil ji na tvář a zlehka položil ruku na její břicho. „Vyříd manželovi, aby mi zavolal okamžitě, jakmile tě odveze do porodnice. A ty mi zavolej, jakmile budeš něco potřebovat... cokoliv.“

Charlise se zase zalily oči slzami. „Děkuju, šéfe.“

„Bez tebe to už nebudu já,“ řekl.

„Už toho nech, nebo mě zase rozbřečíš. Libby o hotelu všechno ví. Ona je přesně ten člověk, jakého potřebuješ... přísahám.“

Patrick se usmál. „Věřím ti.“ Otočil se k Libby. „Co bys řekla, kdybychom šli dnes spolu na večeri? Snažil jsem se vám jít z cesty, když ti Charlise ukazovala, jak to u nás funguje, ale teď si říkám, že by pro oba bylo dobré, kdybychom se lépe poznali. Co tomu říkáš?“

Libby cítila, jak zrudla od hlavy až k patě. Ne že by si myslela, že jde o rande. To určitě ne.

Patrick Kavanagh byl ukázkový typ mužnosti. Libby měla pocit, že pod tmavými obleky a hedvábnými kravatami se skrývá muž s velkým M.

Chlap, který láme ženská srdce pouhým pohledem svých jasných modrošedých očí. Byl vysoký, štíhlý a tmavovlasý. Husté rozčuchané prameny vlasů potřebovaly učesat. Nebo možná uhladit prsty milenky.

Srdce se jí rozbušilo a žaludek klesl. „To by bylo